

Benediment y goig. (1)

Tristos jorns... ja fugiren!

Amarsch, tristos, ombrivols,
 Sens rastre d'esperança
 Volaban, ay! mos jorns... Dissortit, criada,
 Mentre ploraba,
 Agonisant tot hora,
 Mon cor, en sa dolença.
 Si un raig de llum ma entebolida pensa
 Se veya may.
 Si ilusion, ni pervindret
 Mon cor n'abrigallaba;
 Sota una ofegat al mon jo veya
 Y, ay tint! me creya
 Que bell, jorns de gaubança
 De pler y de bonera
 No gustarian may ma anima presa
 D'etern englay.

En la buyelos ferestega
 D'eixa vall de tristura
 Si pat mon cor, tot sol, se condolia
 I malchía
 Ma soletat, mi angustia,
 Mon dol, ma malhausança
 Mos dolors, mon defici, ma fisansa
 Mon descontent.
 Si al cel mor ull, alcaba,
 Zamolench d'artiguera,



Lo dubte y 'l peccat mon cor glassaban
L'emicolaban;

Si concol ne cercaba
Dintre 'l mon, entre brossa
Ne veya, tremolant, tan jols ma fossa,
Ma creu de most.

! Negres jorns... ja passasen!
Del oblit dins l'abisme
Vos enfouza ma fe: negra mortalla
Vos embolcalla
Per sempre mes, puig l'auba
D'etern, jorns de gaubarca
L'esclata en la foscor, y d'esperança
Probleix mon cor.

! Prítons jorns... ja fugisen!
! Malaguanyada, Magrims,
Que foll, y poeruch, jo n'he llaurada
Tanta, vegada,!
Cap me, ha d'escaldar-me
Mor, ull, rogench; si, cego,
I ubriach, plori, a tu, Deu meu, m'entrego
! Pietat, senyor!

! Perdo', senyor!..... Ja sento
Que mon cor se rebifa
Ma testa al cel, ja adreço, com l'enlayra
La flor sen, flayra
Massifa y abatuda
Per forta ponentada
Després, que 'l fiench oreig l'ha amanyagada
Son tronch gironxant.

Ma testa al cel ja addresso,
Com a l'iga a terra da
Per l'organyó, brugit de la tempesta
Que bronz ferenta
Quant veu que 'l sol u'enguisa
La negra nuvolada
I qu'alla lluny, ben lluny fuig la tronada
Tot restamant.

Creyent ja so. L dubte,
Deu meu, ja no s'acotra
Dintre mon pit, y 'l cor, que u'ateteja,
Gay, se rebeja
En una mar immensa
De ple, y de benhausança;
Sol, ne sento, Senyor, viua recança
D'haber pecat.

Sensa que justot miró
Ton nom, y ta grandesa
I que ja puch, valent, a tu aixecarme
Mos prechs, y alçarme
Vets tu mo, ull, un balsam
Del cel en mi degota
I apas que 'l cor, an, mort, mon pit desbota.
Acusatat.

Botxim, de la meua ànima
Que 'l cor m'emortuisci,
Hora, de desespero, estol de pena,
Feta, cadena,

Que mon cor ne naspaten,
; Vergonya! endotocada,
Baix de mos peus caiguereu, enrumada,
Tota ma fe.

Dupte qu'un jorn, glassades
Ma entebolida pensa:
Pecat que mon esprit acobardise,

; I arraulise,
; Mon pobre cor...; enreta!
; De tan de goig deliro!
Creyent y penedit usa respiro,
Tranquil, seré.

; De tan de goig deliro!
; Ya no m'a terra l'anima
L'aspre cami qu'entre dolos me guisa
; I ab alegria

Contemplo, aprop, ma fossa,
Son dol, nom m'acoinhista,
Jo veig en ella, oh Deu, l'hermosa porta
Del Paradi;.....

Senyor, fer que no mimmuin
Los jorns de benhausansa,
Que no s'enteli i sol de ma ventura,

Que l'amargura
May me, en mon pit cor,
Que, tot moimt l'alabi
Qu'at deixarme l'esprit obri a mon llab
L'ultim sonri.

(1) Dedicada a D. Joseph Boix, mon catedratic
de Retorica y poetica.